

[Aksel Larsen.]

befolkningen i Danmark, hvis man kaldte det en NATO-enhedskommando, og derfor kalder man det sådan, men det ændrer ikke det reelle indhold.

Det er muligt, at den højtærede udenrigsminister mener, jeg er meget ensidig; ja men det har jeg formodentlig lov til at være. Den højtærede udenrigsminister er ensidig i den anden retning. Jeg har vel lov til at være ensidig i min retning. Vi har formodentlig ikke noget at lade hinanden høre. Men derimod har vi noget at lade hinanden høre, hvis vi ikke er i stand til hver især at komme med tilstrækkelig gode og saglige argumenter, og jeg tillader mig at mene, at jeg er kommet med ret gode og saglige argumenter for mine synspunkter. Jeg er ganske enig med den højtærede udenrigsminister i, at Danmark har ret til at forsvare sig. Ja men det har jeg slet ikke anfægtet. Det, jeg har talt om, når jeg har talt om militærvæsenet og militærvæsenet i Danmark, det er, om vi har nogen mulighed for at forsvare os, om der overhovedet er nogen fornuft i, at Danmark har et militærvæsen, og det har været umuligt for nogen her i tinget på nogen måde at anskueliggøre, at der skulle være nogen chance for, at Danmark kunne forsvare sig militært i en krig eller skulle kunne forsvares i en krig, den eneste krig, som det kan tænkes Danmark kan blive indblandet i, nemlig en storkrig.

Den højtærede udenrigsminister havde jo i øvrigt ikke noget at sige til min tale ud over sin karakteristik af, at jeg var ensidig, og sit postulat om, at jeg ikke ville give Danmark ret til at forsvare sig.

Som sagt, jeg har ikke talt om vor ret. Jeg har talt om vor mulighed. Men så siger den højtærede udenrigsminister, at han har dog bladet i dette memorandum af 1947, og han indrømmer, at det ville passe ham bedst, hvis disse linjer ikke var skrevet.

Noget lignende sagde det ærede medlem hr. Victor Gram, der samtidig erindrede om, hvornår de var skrevet, og sagde, at det var dengang håbet var lysegrønt o. s. v. o. s. v. Ja men derfor er de skrevet alligevel, og det ærede medlem hr. Victor Gram har godkendt dem, og den højtærede udenrigsminister har også godkendt dem, for han var også medlem af folketinget i 1947, da hele folketinget godkendte den

pågældende regeringserklæring. Og så er der det ved det, at det har ikke noget med had at gøre. Det er aldeles udmærket det, det ærede medlem hr. Frode Jakobsen har fundet på, og som han kommer med gang på gang, at vi skal ikke nære tyskerhad, og vi førte ikke vor kamp imod tyskerne, men mod nazisterne. Nej, vi førte vor modstandskamp imod tyskerne, hvad enten de var nazister eller ikke var nazister, når de havde besat dette land, men derfor behøver vi ikke at nære noget had til tyskerne, og det er jo slet ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvorvidt det er rigtigt, hvad der historisk er opsummeret i erklæringen fra 1947, at det har været Tyskland, der gennem halvandet hundrede år har været ufredsstifteren i Europa og gang på gang har overfaldet sine nabostater. Det er kendsgerninger, det drejer sig om; det er ikke had eller kærlighed, det drejer sig om.

Det, der er spørgsmålet, er: har vi nogen grund til at forvente, at det vil være anderledes? Man siger, vi kan ikke holde Tyskland nedrustet, og vi kan ikke holde det ude fra det gode selskab og alt det dér. Ja men hvordan gik det efter den første verdenskrig? Tyskland skulle afrustes og det måtte højst have en slags værnemagt eller et militærkorps på 100 000 mand, men i det skjulte havde man de højere føringsstabe, som den højtærede forsvarsminister herhjemme påstår at de absolut ikke kan have nu, og man var klar til at opruste, så snart man følte sig stærk nok til det. Tyskland havde ikke ret til at opruste, men de gjorde det alligevel. Man forhindrede dem ikke i det, og resultatet blev den anden verdenskrig. Nu efter den anden verdenskrig, hvor der forelå højtidelige erklæringer fra de sejrende magter, og hvor Danmark tilsluttede sig disse højtidelige erklæringer med memorandummet af 1947 om, at Tyskland aldrig nogen sinde mere måtte få militær, så kommer de sejrende magter eller en del af dem direkte og hjælper Tyskland til at få militær og blive en oprustet stormagt på ny.

Det er en trist måde, historien gentager sig på. Men det drejer sig ikke her om had eller ikke had, og der er ingen af os fra socialistisk folkeparti, der har præket had mod tyskerne; det forekommer mig